

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/801/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

175/2013. (VI. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2012. szeptember 28-án előterjesztett **panaszát** a 2013. június 12-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – Budapesti Rendőr-főkapitányság– vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg, illetve alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos postai úton előterjesztett panaszbeadványát a Testület ügyfélszolgálati irodáján 2012. október 1-jén személyesen megjelenve is megerősítette, illetve számos iratot csatolt a beadványa mellékleteként. A panaszból és a mellékletekből az alábbi releváns tények állapíthatóak meg.

1) A panaszos és volt felesége körülbelül 10 éve elváltak, van egy közös nagykorú gyermekük, – aki az intézkedés idején az édesanyjánál és annak jelenlegi férjénél lakott. A panaszos és volt felesége közt hosszú évek óta családi viszályok dúlnak, a panaszos ezt maga is elismeri, amelynek „nyomai” a M.-i Rendőrkapitányság jegyzőkönyveiben fellelhetők. (A panaszos által a Testület ügyfélszolgálati irodáján csatolt mellékletek – melyek 2008. és 2009. évben keltek – részletes ismertetésétől a Testület eltekint, azok lényege a következő: a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

panaszos állítása szerint a M.-i Rendőrkapitányság dolgozói elfogultak vele szemben azért, mert a családi viszályaik folytán a panaszos és volt felesége „felesleges munkát okoznak a rendőröknek, amit ők unnak”, ezért rendszeresen nem, vagy nem olyan tartalommal veszik fel a panaszos feljelentését, ahogyan ő elmondja az eseményeket, erre vonatkozóan több esetet is ismertetett a panaszos. A panaszos ezen sérelmeit már szóban többször előadta a rendőrkapitányság előző vezetőjének, ennek nyomán már felvették a feljelentés-kiegészítését.) A panaszos a beadványában kifogásolt esettel kapcsolatban előadta, hogy amikor a M.-i Rendőrkapitányságon feljelentést kívánt tenni, „az a szőke hajú rendőrnő volt szolgálatban”, aki többször is megtagadta már a feljelentés felvételét a panaszostól, rendszeresen próbálta „elhajtani” a panaszost, hogy forduljon máshova a panaszával. Olyan incidens is előfordult már, hogy ez a rendőrnő a panaszos jelenlétében a tényektől elrugaszkodva nyilvánított véleményt egy másik rendőrnek a panaszos problémáiról, ezért a panaszos úgy érzi, hogy a rendőrnő ellene uszítja a kollégáit. A fenti előzmények után a panaszos ezért a Budapesti Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: BRFK) egyik Kerületi Rendőrkapitányságán 2012. szeptember 24-én tett bejelentést az előző nap M. belterületén történt rendőri mulasztással kapcsolatban.

A bejelentés szerint a panaszos a volt felesége és annak férje ellen bejelentéssel élt, az őt ért bántalmazás miatt. A konkrét eset előzményeként a panaszos előadta, hogy szeptember 17-én vagy 18-án a volt felesége felhívta őt telefonon, közölte, hogy férjével úgy döntöttek, hogy a nagyobbik gyereknek – a panaszos 19 éves fiának – el kell otthonról költöznie, mert rosszul bántik a testvérével. A volt feleség azt mondta, hogy elvitték a fiú cuccait a panaszoshoz, hazaérve azonban azt tapasztalta, hogy ez nem történt meg. (A panaszosnak nincsen állandó címe, mert hajléktalan, ezért csak telefonon lehet őt elérni.) A fia később kereste a panaszost, hogy mi most a pontos címe, mert az édesanyja kérdezte tőle. A fia azt is elmondta, hogy nem akar otthon maradni, mert az édesanyja tönkretette az életét, nem tud miatta iskolába járni, a férje meg is ütötte valamelyik nap a veséjét, azonban fél feljelentést tenni. Előfordult olyan is, hogy a fia nem tudott bejutni a lakásba, mert nem engedték be, ilyenkor a barátainál aludt. A fia megkérte a panaszost, hogy hozza el ő a cuccait a lakásból. A panaszos először visszautasította a kérését, arra való hivatkozással, hogy a volt felesége „majd elkezd kombinálni”. Mivel a panaszos fia nagyon le volt törve amiatt, hogy nem tud iskolába járni (a volt felesége magánál tartja a fia iratait), a panaszos ilyen előzmények után megjelent a volt felesége címén, azonban volt felesége nem tartózkodott otthon, csak a férje, aki némi kötekedés után kezdte felhordani a fiú holmijait a pincéből. Ezt követően a panaszos felpakolta a cuccokat a biciklijére és elindult haza. Útközben a N. utca és a Cs. utca kereszteződésében a volt felesége az autójával a panaszos mellé kanyarodott, kiszállt az autóból és közölte, hogy a panaszos nem viheti el a fia holmiját, majd a táskákat letépdeste a panaszos válláról. A panaszos védekezett, ezért a volt felesége több alkalommal felé rúgott, lökdöste őt, dulakodás alakult ki köztük. Ekkor ért oda futva a volt feleség férje, így már ketten voltak a panaszossal szemben. A panaszos részletesen leírja, hogy pontosan a teste mely részén és hányszor bántalmazták. A panaszos segítségért próbált kiabálni, azonban az utcára kiérkező szomszédok nem segítettek, csak nézték a verekedést. A panaszos volt felesége kihívta a rendőröket, azonban ők nem jöttek, a panaszos és a volt feleségének férje a földön fekve, egymást szorítva várták a kiérkező rendőröket. A panaszos a fekvő helyzetből felállt, felemelte a férfit, leszálltak egymásról, ezután már nem támadtak a másikra. A volt feleség és férje elhajtottak az autóval, amibe korábban a volt feleség visszapakolta a gyerek cuccait. A panaszos ezt követően jelent meg a M.-i Rendőrkapitányság épületében 18 óra 20 perc körül. Egy magasabb beosztású rendőr – akinek a nevét a panaszos nem tudja, csupán arcról ismeri – megkérdezte a panaszostól, hogy mi történt, mivel egyértelműen látszódtak rajta a verekedés nyomai. A panaszos pár szóban elmondta a történeteket, kérdezte, hogy mikor hallgatják meg. A rendőrök azt mondták neki, hogy elég sokat kell várni. A panaszos

leült, várakozott, azonban egy idő után meguntta azt és eljött. A panaszos még aznap este feljött Budapestre és másnap elment a Honvéd Kórházba látteleletet felvetetni. Az ambuláns lapot – mely szerint a panaszos sérülései 8 napon belül gyógyulóak – a panaszos mellékelte a bejelentéséhez.

A bejelentés az arra való figyelmeztetéssel zárul, hogy a panaszos tudomásul vette, hogy amennyiben magánindítvánnyal kíván élni a könnyű testi sértés miatt, az a bíróság hatáskörébe tartozik.

2) A panaszos a Testület telefonos megkeresésére elmondta, hogy az alapvető problémája az, hogy a dulakodás után hiába hívtak rendőrt, kb. 15 perc várakozás után sem jelentek meg rendőrök a helyszínen, állítása szerint azért, mert már ismerik őket. Álláspontja szerint nem számít, hogy ki értesítette a rendőröket, ő vagy a volt a felesége. A rendőrkapitányságról azért jött el némi várakozás után, mert hallotta, hogy a magasabb beosztású rendőr annak a szőke hajú rendőrnőnek mondja el a problémáját, akitől a panaszos semmi jót nem vár.

3) A panaszos a Testület telefonos megkeresése alapján 2012. október 8-án az alábbiakkal egészítette ki beadványát .

A felesége hívta ki fel a M.-i Rendőrkapitányságot dulakodás során, rendőri intézkedést kérve, azonban a rendőrök nem mentek ki hozzájuk intézkedni. Ezt követően ment személyesen a rendőrségre. Csengetés után egy vörös szőke hajú, gyakorlóruhát viselő rendőr nyitott ajtót, aki megkérdezte a panaszost, hogy mit akar. A panaszos elmondta, hogy megverték őt és feljelentést kíván tenni. A rendőr azt mondta a panaszosnak, hogy előtte menjen el látteleletet vetetni, csak utána tegye meg a feljelentést. A panaszos ragaszkodott hozzá, hogy előbb feljelentést szeretne tenni, ekkor a rendőr beengedte az épületbe. Belépve egy másik, civil ruhás rendőr ráköszönt a panaszosra (név szerint), aki ezen kissé meglepődött. A panaszos megkérdezte tőle, hogy ki az ügyeletes, de nem kapott választ, azt mondta neki a rendőr, hogy az nem tartozik a panaszosra. A panaszos várakozott, majd amikor egy másik rendőr lépett oda az ügyeletes pulthoz, akkor hallotta meg a szőke nő jól ismert hangját, aki ezt mondta: „megverték, minek ment oda megint.” Várakozás közben érkezett meg az a magasabb beosztású rendőr, akit a panaszos csak arcról ismer és érdeklődött, hogy mi történt vele. (A panaszos haja tele volt homokkal, a nyakán is sérülések voltak, a ruhája földes volt és el volt tépve, azaz nyilvánvaló jelei voltak annak, hogy a panaszos verekezésben vett részt.) A panaszos válaszként elmondta, hogy a volt felesége és annak férje megverték, szeretne bejelentést tenni, majd megkérdezte, hogy van-e bent másik panaszos, mennyi ideig kell előreláthatólag várakoznia. A rendőr tolmácsolta a kérdést az ügyeletes felé, majd távozott. A panaszos nem tudja, hogy pontosan mennyit várakozott, – utólag olyan fél órára becsülte a várakozását – , de „egyre csak az járt a fejében, hogy hiába vár, mert a szőke hajú nő van ügyeletben, így semmi jóra nem számíthat”, ezért végül eljött a rendőrségről.

II.

A Testület 2012. július 11-én kelt levelében felvilágosítás-kéréssel fordult az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatán keresztül a M.-i Rendőrkapitánysághoz (továbbiakban: rendőrkapitányság) és kérte az intézkedéssel összefüggésben keletkezett rendőrségi dokumentumok, valamint a Testület által feltett kérdésekre vonatkozó rendőrségi álláspont megküldését. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) A P. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője arról tájékoztatta az ORFK Ellenőrzési Szolgálatának vezetőjét, hogy a rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztatása szerint a 2012. szeptember 23-án rögzített hívások között nem szerepel a panaszbeadványban megjelölt bejelentés, azonban rendelkezésre áll egy későbbi időpontban érkezett bejelentés M. városi Orvosi Ügyeletről. Az másfél perces hangfelvételen az alábbiak hallhatóak.

A M. városi Orvosi Ügyelet orvosa vázolja a helyzetet, hogy a hozzájuk érkező páciens állítólag összetűzésbe keveredett egy általa ismert személlyel és rendőri intézkedést is kértek, azonban időközben eljöttek az orvosi ügyeletre. Az ügyeletes visszakérdez név szerint megjelölve a panaszost, hogy vele keveredett-e összetűzésbe a páciens. Az orvos eltartva a telefont továbbítja a kérdést és egy női hang megerősíti, hogy igen, a panaszossal keveredett verekezésbe. Az ügyeletes tiszt ezután megkérdezi, hogy milyenek a páciens sérülései. Az orvos arról tájékoztatja őt, hogy biztosan 8 napon belül gyógyulnak. Az ügyeletes tiszt ezt követően elmondja, hogy jöjjenek be feljelentést tenni, mert nem tud járőrt küldeni, mert a járőrök más helyszínen dolgoznak. Arról is tájékoztatja az orvost, hogy a verekezés másik résztvevője már ott ül a váróban, továbbá elmondja azt is, hogy az ehhez hasonló események a két félnél elég gyakoriak, rendszeresen előfordul, hogy összebalhéznak, megtépik egymást, majd kölcsönösen feljelentik a másikat. Elmondja az ügyeletes, hogy ezért kérdezte, hogy milyen jellegűek a sérülések, mert hivatalból akkor foglalkoznak az ügygel, ha a sérülések 8 napon túl gyógyulnak, egyéb esetben magánindítványt, azaz feljelentést kell előterjeszteniük az érintetteknek. Az orvos tudomásul veszi az elhangzottakat, majd visszakérdez, hogy a panaszos előreláthatólag még mennyi ideig tartózkodik a rendőrségen. Az ügyeletes azt válaszolja, hogy egy vagy másfél órát biztosan, ezért ha nem óhajtának a panaszossal találkozni, azt ajánlja, hogy másnap jöjjenek be feljelentést tenni.

2) A rendőrkapitányság vezetője 2012. december 4-én kelt, P. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének címzett tájékoztatása az alábbiakról számol be.

Az elvégzett vizsgálat alapján megállapítható, hogy nincsen olyan adat, hogy 2012. szeptember 23-án rendőri intézkedést foganatosított volna a panaszossal szemben. Arra vonatkozóan sem merült fel adat, hogy a panaszos vagy volt felesége a megjelölt napon rendőri intézkedést kért volna. A rendelkezésre álló hanganyagból annyi állapítható meg biztosan, hogy a panaszos az állítólagos dulakodást követően megjelent a rendőrkapitányságon, azonban a késői órára tekintettel a Készenléti Ügyeleti Szolgálat más szolgálati feladat miatt nem tudta a panaszost azonnal meghallgatni, aki éppen ezért távozott a rendőrkapitányságról.

Az intézkedést követő nap, 2012. szeptember 24-én a panaszos volt felesége, Sz. E. feljelentést tett a rendőrkapitányságon, amely szerint a volt férje és jelenlegi férje között dulakodás történt, amelynek kezdeményezője a volt férje volt. A jelenlegi férje 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szerzett, ő is feljelentéssel élt a panaszos ellen. A feljelentések alapján büntetőeljárás indult a Btk. 176/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétsége miatt. A büntetőeljárás gyanúsította a panaszos. A rendőrkapitányság tanúmeghallgatásokat foganatosított, amelyek keretében a panaszos által is hivatkozott szemtanúkat hallgatta meg. A büntetőügyben a panaszost, mint gyanúsított 2012. november 13. napjára, majd 2012. november 22. napjára idézte, azonban a panaszos nem jelent meg és 2012. december 1-jére elrendelt elővezetése sem járt sikerrel.

3) A rendőrkapitányság vezetője szintén 2012. december 4-én kelt, P. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének címzett átirata – mely pótlólag tartalmazza a szolgálatot teljesítő ügyeletes tiszt jelentését – az alábbiakról számol be.

A Készenléti Csoport szolgálatban lévő kollégái annyit kértek a panaszostól, hogy leterheltségükre való tekintettel szíveskedjék várakozni. A Robot Zsaru NEO programban a Készenléti Csoport kérdéses időintervallumban végzett irat előállítását a kapitányságvezető ellenőrizte, amelyből megállapítható volt, hogy a panaszos azonnali meghallgatására ténylegesen a folyamatban lévő munka elvégzése miatt nem került sor. A tájékoztatás szerint a Készenléti Csoport szolgálatonként megközelítőleg száz ügyirat átadása mellett dolgozik, emellett a forrányomon történő nyomozást, a bejelentésekre történő azonnali reagálást is a Készenléti Csoport végzi. Mindezek mellett azonban megjegyezendő, hogy semmilyen akadálya nem volt annak, hogy a panaszos 2012. szeptember 23-án a szükséges várakozás után megtegye a feljelentését. A kapitányságvezető a panaszos másnap, szeptember 24-én a BRFK egyik kerületi Rendőrkapitányságán tett bejelentéséből szó szerint idézi a következőket. „...Bementem a rendőrség épületébe. Ott megnéztem az időt, 18 óra 20 perc körül volt az idő. Jött egy előjáró rendőr, ezt onnan tudom, hogy mindenki tisztelgett neki. Arcról én is ismerem, de nem tudom a nevét. Kérdezte, hogy ... úr, mi történt? Mondtam hogy megverték. Én elmondtam, hogy ki és elmondtam pár szóban az imént történeteket. Kérdeztem tőle, hogy mikor fognak meghallgatni? *Azt mondták, hogy várnom kell elég sokat. Én várakoztam, de egy idő után eljöttem, nem tudom mennyi volt az idő.*” A kapitányságvezető szerint a panaszos bejelentésében megjelölt „előjáró rendőr” a szolgálatban lévő ügyeletes tisztet jelöli. Fontosnak tartja megemlíteni a kapitányságvezető azt is, hogy míg a panaszos a rendőrkapitányságra érkezésének időpontjára pontosan, addig a távozásának időpontjára körülbelül sem emlékszik.

Fentiekre és arra való tekintettel, hogy a más rendőri szerv előtt megtett bejelentésében sem azt állította a panaszos, hogy ne vették volna fel M. városban a feljelentését, a panaszos beadványát megalapozatlannak tartja.

3) N. H. E. r. őrnagynő, a szolgálatban lévő ügyeletes tiszt 2012. december 4-én kelt jelentése a következőket tartalmazza.

2012. szeptember 23-án ügyeletes tiszti szolgálatának ellátása során a kora esti órákban megjelent a rendőrkapitányság épületében a panaszos, akit a r. őrnagynő ismer, mert évek óta folyamatosan családi problémákkal és panaszokkal jár be a rendőrségre, a r. őrnagynő több alkalommal is személyesen vette fel a panaszos feljelentését. Elmondta, hogy megint konfliktusba keveredett a volt feleségével és feljelentést akar tenni. Az ügyeletes tiszt tájékoztatta a panaszost, hogy ennek semmi akadálya nincsen, de mivel más ügyben dolgoznak jelenleg a Készenléti Csoport tagjai, így valószínűleg hosszabb ideig várakoznia kell. A panaszos – akin a r. őrnagynő külsérelmi nyomokat nem látott – ezt követően helyet foglalt az előtérben, majd fel- és alá járkált a várakozás közben. Az ügyeletes tiszt álláspontja szerint a panaszos nem várakozhatott többet 15- 20 percnél, amikor odalépett hozzá és megfenyegette őt, hogy fel fogja őt jelenteni, ha nem intézkedik az ügyében. A r. őrnagynő újra közölte vele, hogy fel fogják venni a feljelentését, de várnia kell. Időközben az orvosi ügyeletről érkezett egy hívás, mely szerint az ügyeleten megjelent a panaszos volt neje és férje, akik sérüléseikről látelleletet kívántak felvetetni. Az ügyeletes tájékoztatta az orvost, hogy a panaszos jelenleg a rendőrkapitányság épületében tartózkodik, és ha nem kívánnak találkozni vele, akkor másnap is megtehetik a feljelentésüket. Ezután nem kísérté figyelemmel

a panaszost, mivel szolgálati feladatait látta el: az esedékes váltás miatt beszámoltatta a lelépő állományt, járműveket indított, fogadta az érkező bejelentéseket, ezért nem emlékszik rá, hogy a panaszos hány órákor távozott az épületből.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.), Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény), valamint a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásai alapján az alábbi megállapításokra jutott.

A Testület a panaszeljárás keretében elsőként azt vizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek vizsgálata tartozik a hatáskörébe, azaz vizsgálhatja-e a panaszos azon sérelmét, miszerint a rendőrkapitányságon nem vették fel a feljelentését.

A feljelentés fogalmának alapjául a Testület – törvényi meghatározás hiányában – a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet (a továbbiakban: Nyor.) vonatkozó rendelkezését vette. A Nyor. 100. §-a szerint a feljelentés: minden olyan, formához nem kötött – a büntetőeljárás megindítására vagy lefolytatására jogosult szerv vagy más hatóság, illetve a bíróság tudomására hozott – közlés, amely meghatározott vagy ismeretlen személy által elkövetett bűncselekmény gyanújára utaló tényállítást, illetve adatot tartalmaz.

A Testület a panaszolt mulasztás tekintetében az alábbiakra mutat rá. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint az, akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Ezen rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. felsorolt fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Jelen esetben a panaszos a büntetőeljárás körébe tartozó mulasztást sérelmezett, amelynek megítélésére a Testületnek – fő szabály szerint – nincs hatásköre. A rendőrség büntetőeljárási tevékenységét a Testület – az Rtv. 11. § (1) bekezdése alapján – csak olyan esetekben

vizsgálja, amikor a panaszosnak a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) alapján speciális jogorvoslat nem áll a rendelkezésére.

A Testület ennek a kérdésnek a vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt tájékoztató levelére, amely szerint a Be. 196. §-a szerinti panasz célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatba nem foglalt döntésével, intézkedésével szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. Ezért a legfőbb ügyész helyettese úgy véli, hogy a Be. 196. §-ában foglalt panasz a Be.-ben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása – így pl. a feljelentés felvételének elmulasztása – miatti jogsérelem esetén előterjeszthető.

Tekintettel arra, hogy jelen esetben a fentiek szerint a sérelmezett mulasztással szemben a panaszos a büntetőeljárásra vonatkozó szabályok szerint jogorvoslattal élhet, illetve élhetett volna, a Testület e kérdésben hatáskörének hiányát állapította meg. (Megjegyezendő, hogy a panaszos másnap meg is tette a BRFK egyik Kerületi Rendőrkapitányságán az ilyen tárgyú bejelentését, ezért őt jogsérelem ezzel kapcsolatban nem érte.)

A Testület ugyanakkor a panaszeljárás körében vizsgálta, hogy miért maradt el a rendőri intézkedés 2012. szeptember 23-án, valamint azt, hogy sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a rendőrségen történő várakozás okán.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.

1) A Testület vizsgálta, hogy a 2012. szeptember 23-ei bejelentés nyomán keletkezett-e a rendőrök oldaláról intézkedési kötelezettség, és amennyiben igen, annak megfelelően eleget tettek-e.

A Testület mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy fennállt-e az adott helyzetben a rendőr intézkedési kötelezettsége. Ennek kapcsán utal az Rtv. 13. § (1) bekezdésére, mely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat 3. § (1) bekezdése ezt tovább részletezve úgy rendelkezik, hogy bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

A fenti rendelkezésekből az következik, hogy egy olyan bejelentés, melyben egy verekedésről adnak számot, a rendőrök oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztet.

A Testület ezt követően a konkrét eset kapcsán azt mérlegelte, hogy a rendőrök intézkedési kötelezettségüknek eleget tettek-e. A panaszos sérelmezte, hogy a Monori Rendőrkapitányságról – a volt felesége mobiltelefonon történő bejelentése ellenére – nem érkezett a helyszínre egy rendőr sem.

A fenti információval ellentétben a Monori Rendőrkapitányság kapitányságvezetője úgy nyilatkozott, hogy nem érkezett a panaszos volt feleségétől ilyen tartalmú bejelentés szeptember 23-án, mivel a megjelölt időpontban ilyen tartalmú hangfelvétel nem került rögzítésre, így a Testületnek nem állt módjában feloldani a panaszosi és rendőrségi állítások közt feszülő ellentmondást.

Mivel annak megállapítása, hogy érkezett-e a Monori Rendőrkapitányságra bejelentés 2012. szeptember 23-án, és ennek okán fennállt-e a rendőrök részéről intézkedési kötelezettség, amelyet esetlegesen elmulasztottak, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt lehetséges, e vonatkozásban nem megállapítható a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme.

2) A Testület ezt követően a panaszos várakoztatását vizsgálta.

A Testület az ügy kivizsgálása érdekében fontosnak tartotta tisztázni, hogy mi indokolta a panaszos megítélése szerint hosszú várakoztatást, mely okokat a II. pontban részletesen ismertetett a rendőrség.

A Testület a panaszos beszámolója és a rendőri jelentések alapján megállapította, hogy a rendőrség a panaszost a Rendőrkapitányságra érkezésekor azonnal meghallgatta, azonban közölték vele, hogy a feljelentés rögzítésére később kerül sor. Ezt a késlekedést a rendőrség leterheltsége és munkaszervezési nehézségei okozták, amit alátámasztott a M. városi Orvosi Ügyelettel folytatott telefonbeszélgetés is, az ügyeletes tiszt az ügyeletes orvosnak is azt a tájékoztatást adta, hogy a rendőrök más helyszínen dolgoznak, ezért nem tud a panaszos volt feleségéért járóautót küldeni, a feljelentés megtételéhez személyesen kell befáradniuk.

A Testület a várakozás hosszának mérlegelésekor hangsúlyt helyezett az arányosság követelményének figyelembevételére. Az Rtv. 15. § (1) bekezdés szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés céljával.

A Testület itt kívánja megjegyezni, hogy a panaszos maga sem emlékezett pontosan, hogy mennyi ideig várakozott, ő maga fél órára, az ügyeletes tiszt 15-20 percre becsülte a várakozását, amelyet követően távozott a rendőrkapitányságról. A Testület álláspontja szerint nem jogos elvárás a panaszos részéről, hogy a rendőrök egyéb munkájukat félbeszakítva azonnal az ő ügyével foglalkozzanak. A Testület nem vonja kétségbe, hogy a panaszosak kellemetlenséget okozott a várakozás, azonban a körülbelül fél órás várakozást nem találta az alapjogsértés felvetődéséhez minimálisan szükséges sérelmet megvalósító késedelemnek, mivel – a fentiek szerint – a bejelentése nem súlyos károsodással közvetlenül fenyegető veszélyre vonatkozott, a rendőrök meghallgatták a panaszost, tájékoztatták arról is, hogy nem tudják azonnal felvenni a feljelentését, várakoznia kell.

Az ügyének intézéséhez szükséges várakozás kapcsán a Testület úgy foglalt állást, hogy az kétségtelenül okozhatott kellemetlenséget a panaszosnak, azonban a panaszolt késedelem a hatóság részéről nem volt olyan mértékű, amely megalapozta volna a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét.

IV.

A rendőrség intézkedési kötelezettségének elmulasztásával összefüggésben a Testület megállapította, hogy mivel ellentmondás merült fel arra vonatkozóan, hogy egyáltalán történt-e bejelentés, amelyben rendőri intézkedést kértek, a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható. A rendőrség épületében történő várakozás kapcsán a Testület úgy foglalt állást, hogy amiatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

Mindezek alapján a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2013. június 12.

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag